

κι' ἄλλα πολλὰ ἐσκόπευαν νὰ ρίξουν τὸ ἐσπέρας,
μὰ 'στὰ φτερά του τάρπαξε ὁ δυνατὸς ἀέρας
κι' ἀμέσως τὰ ἐτίναξε ὀπίσω 'στὴν Εὐρώπῃ
καὶ εἰς τὴν βρόντο 'πήγανε οἱ τοῦ Δημάρχου κόποι.

Φ.—Κι' ἐγὼ ἐπῆγα, Περικλῆ, ἀγνώριστος καὶ μόνος
κι' ἀνέβηκα κρυφὰ κρυφὰ ἐπὶ τοῦ Παρθενῶνος
μήπως 'μπορέσω νὰ χωθῶ 'στὸ δειπνὸν τὸ γενναῖον
ποῦ ἔδινε 'στὸν βασιλῆα ὁ Δῆμος Ἀθηναίων.
'Αλλ' ἔμως μ' ἐμυρίσθησαν οἱ προσφιλεῖς ἑταῖροι
καὶ μὲ τὴ λίστα μοναχὰ μὲ ἀφησαν 'στὸ χέρι,
καὶ τὸ μενε ἀνέγνωσα καὶ μεῦστροψε ἡ βίβλα
κι' ἰχθύας ἐν μαγωνικῇ κορυκευθέντας εἶδα
καὶ ἰνδικὰ ἐρνίθια ψυχρὰ καὶ πεπηγμένα,
εὐ μὴν καὶ πέρνα ἐν πιχτιῇ ἐγκεκερδωμένα,
καὶ πέρματα ἐκ συκωτῶν ἐσθ' ὅτε ἡπατίων
κι' ἐκχυλισμάτων τειγαρεῶν πολλῶν τε καὶ παντοίων,
σαβαρινέους καὶ ἡβείας πλακεῦντας ἐν σιραιφ,
εὐς μάκαρες ποθέουσι, κι' ὀπώρας ἐν δοτρέφ,
πλὴν καὶ βεῖς παρέθεντο φλογίδας καὶ φυλλίδας,
καὶ παγωτὰ καὶ θρίδακας κατῶς καὶ ραφανίδας,
πρὸς δὲ κι' ἀφύας ἔφαγον ἐν τῇ Ἰωδιαίῳ
σὺν δξυγάρφῳ, Περικλῆ, καὶ λιπαρῷ ελαίῳ.
Ταῦτ' ἀναγνούς, ὦ βέλτιστε, κατὰ σειρὰν καὶ στίχον
τοὺς ρυπαροὺς δοκτύλους μου εὐκ ἐπαύμην λείχων,
λοιμὸς δὲ κατεμάστιζε κι' ἐδήρει τὰ ἐντός μου
κι' οἱ οἴελοι κατέρρεον ἀπὸ τοῦ στόματός μου.
Τοιγάρτοι εὖν, βρὲ Περικλῆ, ἐκείνων ἐσθιόντων
καὶ πάντων τὴν περιδρομον, ὡσπερ φαοί, φαγόντων,
ὡς μήκων καταπόρυφος ὁ Δημάρχος ἐφάνη
καὶ ἄρχισε 'στὸν βασιλῆα προσφώνησι νὰ κἀνῃ,
καὶ εἴη τῆς ἀρχαιότητος τὴν εὐκλειαν κηρύττει
καὶ τὸ φαί τοῦ τῆγαλε ξυνοῦ ἀπὸ τῆ μύτη.
'Αφοῦ δὲ τέλος ἔφυγαν οἱ οὐδέεινοι χορτάτοι
κι' οἱ βασιλεῖς κι' οἱ Πρίγκηπες ἐπῆγαν 'στὸ Παλάτι,
τῶν εὐκλεῶν προγόνων μας ἐπρέθαλε τὸ σμῆνος,
Σωκράτης, Πλάτων, Περικλῆς, Φειδίας καὶ Ἰκτινος,
κι' ἀφοῦ ἐκύτταξαν καλὰ τὴν ἀσπρη κουκουβάγια
ἀρχίσανε τοῦ βασιλῆα νὰ τρῶνε τὰ ποφάγια.
'Οπόταν δὲ, βρὲ Περικλῆ, ἐσίμωσε τὸ βράδυ
ἐπῆγα 'στὸ Πολύγωνο τρεχάτος σὰν ζαρκάδι
κι' εἶδα πυροτεχνήματα θεόρατα ν' ἀνάψουν,
ποῦ 'νόμιζες πῶς 'κόντευαν τὴν εὐρανὸν νὰ κάψουν,
κι' εἶδα νὰ καίνε κουρμαδίας, κρομηλιαῖς καὶ ἄλλα,
κι' ἀπὸ 'ψηλὰ ἐπέφτανε κερδμήλα μεγάλα,
κι' ὁ κόσμος ὅλος ἀνοίγε τὸ στόμα νὰ τὰ χάψῃ
καὶ εἶδα καὶ τὸ Στέμμα μας γιὰ μιὰ στιγμή ν' ἀνάψῃ.
Κι' ἐκάησαν τὰ θαυμαστὰ πυροτεχνήματά μας
κι' ἐφώνησα « Εὐδαί! Εὐάν! μὴν κλαίτε τὰ λεφτὰ μας,
καὶ ἂν τὸ Ἴσεζύγιον ὀλίγον ἡλαττώθῃ,
ἀλλὰ ἐξεπληρώθησαν οἱ πρὸ αἰώνων πόθοι. »
Καὶ πάλιν μέρος ἔλαβα 'στὴν λαμπαδιφορίαν

κι' ἐλύσσαξα, βρὲ Περικλῆ, ἀπὸ φιλοπατρίαν,
κι' ὁ βασιλῆας μὲ τοὺς Ρωμηοὺς τὴν διάβολό του 'δρῆκε
καὶ πάλι 'στὸ μπαλκόνι του χαρούμενος ἐβγήκε
κι' ἐφώνησε « Λεβένταις μου, ξεφτέρια μου, παιδιὰ μου,
γνωρίζετε πῶς πάντοτε σὰς ἔχω 'στὴν καρδιά μου·
σὰς τῶπα μιὰ, σὰς τῶπα δρό, καὶ σὰς τὸ λέγω πάλι,
ποῦ νὰ σὰς 'πῆ παππᾶς 'στ' αὐτὶ καὶ διάκος 'στὸ
κεφάλι. »

Κι' ἔτσι λοιπὸν ἐτέλειωσαν ἡ φοβερὰς παράταις
καὶ τώρα οκότες ἔπως πρὶν 'στῶν Ἀθηναίων τῆς στραταῖς
καὶ ἔλα γύρω φαίνονται μαυριδερά καὶ σκοθρα,
κι' ἂν λάμψῃ κατὶ ἔξαφνα, ἡ φωσφορίζουν εὐρα,
ἡ καὶ καμμιά κολοφωτιὰ ἐφώτισε γιὰ 'λίγο
καὶ μόλις μὲ τὸ φῶς αὐτὸ τὸ σπῆτι μου ξανοίγω.
Κι' ἐγὼ ποῦ λὲς ἐπὶ πολὺ φιτύλι δὲν θὰ κάψω
κι' εὐδὲ 'στὰ εἰκονίσματα καντόλι δὲν θ' ἀνάψω
καὶ τρεῖς βραδραῖς 'στὰ σκοτεινὰ, βρὲ Περικλῆ, θὰ μείνω,
γιατὶ ὀλίγον ἔλειψε θεόστραχος νὰ γίνω
μ' ἐκεῖνα τὰ ἡλεκτρικὰ καὶ τὰ πολλὰ φανάρια,
ποῦ ἀνοῖαν 'στὸ Στάδιον καὶ σ' ἔλα τὰ γκωνάρια.
Καὶ φεύγουν Δοῦκες, Πρίγκηπες, καὶ τόσοι βασιλῆσκοι,
καὶ τρέπαια θὰ γκρεμισθεῖν καὶ τοῦτ' οἱ ὀδελῆσκοι,
ἂν κι' ὁ Φιλήμων ἔπρεπε ὀρθοῦς νὰ τοὺς ἀφήσῃ
νᾶναι φοβέρ' ἀδιάκοπη σ' Ἀνατολῆ καὶ Δύσει
καὶ ν' ἀνεδαίνωμε κι' ἐμεῖς οἱ δύο ἐδῶ πέρα
γιὰ νὰ τὰ λέμε πρὸ καλὰ 'στὴν ἀνοιχτὸ ἀέρα.
Π.—Μὰ ἡ γιορταῖς, βρὲ Φασουλῆ, δὲν 'τέλειωσαν ὡς τώρα
καὶ ἄρχισαν νὰ πέρνουνε κι' οἱ Πειραιώταις φόρα,
κι' ἀφοῦ τὸ πανηγύρι τοῦ κι' ὁ Πειραιεὺς θὰ πάψῃ,
ὁ Πόρος καὶ ἡ Αἴγινα κι' ἡ Σαλαμίς θ' ἀνάψῃ,
κι' ἅμα τελεσιώσουν καὶ αὐταῖς θ' ἀρχίσουν πόλεις ἄλλαις,
καὶ κάθε τόσο, Φασουλῆ, θὰ ἔχωμε πηλάλαις,
κι' ἀδιάκοπα οἱ Δημάρχοι θὰ κουβαλοῦν μπαλόνια
ὡς ποῦ καὶ τᾶλλα νὰ διαδοῦν εἰκοσιπέντε χρόνια.
Αὐτὰ καὶ ἄλλα λέγονται πῶς θὰ συμβοῦν ὡς τόσο,
καὶ τώρα ἤθελα πολὺ νὰ σὲ ξυλοφορτώσω,
ἀλλ' ὡς ἐκεῖ ποῦ στέκεσαι, βρὲ Φασουλῆ, δὲν φθάνω,
μὰ θὰ τῆς φᾶς τὸ Σάββατο καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Τεῦχος Πανηγυρικὸν
ἐορτῶν βασιλικῶν
χάριν ἁλίων λιανικῶν.

Τὸ τεῦχος τοῦτο τοῦ Ρωμηοῦ, ὡ φίλοι συμπολιταί,
εἰς τὴν Ἑστίαρ πρὸς λεπτὰ τριάκοντα πωλεῖται,
καὶ τρέξετε νὰ πάρετε αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα
διότι ἐπατήσαμεν τὴν ἕκτην χιλιάδα.

Καὶ πάλι φύλλο κι' ἄλλο
τὸ Σάββατο θὰ βγάλω.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κἀνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβῃ,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ἑνοδοχεῖον Εὐδῆ, — δρό 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξύδι,

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.